

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. BRUNO-RUBY

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

- Θά βγεις έξω, αγαπητή μου; ρώτησε ο Παύλος Λε Μπράκι την γυναίκα του χωρίς να γυρίσει προς το μέρος της.

Με φωνή λίγο βραχνή έκρινε τον άπάντησε:

- Ναι...Και μπορεί να άργησω λιγάκι...Μήν άνησυχήσης.

- Αποσιωμένως στην άργασία του ο Λε Μπράκι δέν άκουσε νάν την άπάντηση της γυναίκας του.

Η Ροζίτα Λε Μπράκι έκτύπησε τόν άντρα της με μιά έκφραση παρξάση, μ' ένα βλέμμα πούλε κατί το άγωνιώδες και βγήκε με βήμα γρήγορο.

Ο Λε Μπράκι έξηκολούθησε την άργασία του σκυμμένος έπάνω σ' ένα σκεδιάγραμμα, στο όποιο κάθε τόσο τραβούσε διάφορες γραμμές, άλλες με τόν χάρακα, άλλες με τόν διαβήτη και άλλες με τó χέρι, ενώ συγχρόνως κάθε τόσο έσημαίεαν σ' ένα χαρτί δίπλα μερικούς άριθμούς.

Ήταν ύψηλόσωμος κι συγχρόνως λεπτοκαμωμένος με κανονικάτα χαρακτηριστικά και με πολύ γλυκιά έκφραση προσώπου. Είχε όλα τά χαρίσματα έκείνα πού κάνουν έναν άντρα ν' άρέσει στις γυναίκες. Και όμως δέν έδινε καμιά σημασία σ' αυτές. Δέν τις πρόσχε καθόλου. Άκόμη και την δική του γυναίκα, την Ροζίτα πολύ λίγο την έπρόσχε. Όχι δά από άδιαφορία. Ο Θεός έφερε πόσο την αγαπούσε. Άλλά ήταν διαρκώς άπασχολημένος στην έντατική άργασία του, πού ο ίδιος την είχε επιβάλει στον έαυτό του μόνο και μόνο για νά κερδίξη όσο το δυνατόν περισσότερο χρήματα, νά κάνει την Ροζίτα πύο πλουσία και νά της προσφέρη όλες τις άνέσεις και την πολυτέλεια, πού μπορεί νά πωθήξη μιά γυναίκα. Άκόμη μεγαλείεση άπόδειξε ότι την αγαπούσε ήταν και τό ότι, δέκα χρόνια τώρα πού ήσαν παντρεμένοι δέν είχε γυρίσει ποτέ νά κητέη άλλη γυναίκα. Και όμως παρ' όλα αυτά άγνοούσε έντελώς την γυναίκα του, άγνοούσε την ψυχή της και τις σκέψεις της. Κάθε πλάσμα άνθρωπινο εινε αίνωμα για ένα άλλο πλάσμα...

Ο Παύλος Λε Μπράκι ένόμιζε ότι η Ροζίτα ήταν ή πύο εύτυχημένη γυναίκα του κόσμου, ή πύο ίκανοποιημένη και ότι τού άνταπέδιδε όλον τόν έρωτα πού έκείνος αισθανότανε γι' αυτήν. Η Ροζίτα έξ άλλου ήθελε μόν νά εινε ο άντρας της έπίσημος άρχιτέκτων, νά εργάζεται έντατικά για νά κερδίξη πολλά χρήματα, αλλά πάλι δέν μπορούσε νά συγχωρήση τό ότι ήταν διαρκώς κλεισμένος μέσ' στο γραφείο του και ότι δέν της διάθετε παρά έλάχιστες ώρες την εβδομάδα. Την έλυπούσε τό ότι δέν μπορούσε ώρες όλόκληρες γονατιστός μπροστά της, λέγοντάς της πόσο ήταν ώραία και πόσο την αγαπούσε!

Σιγά-σιγά είχε άρχισει ν' άδιαφορή γι' αυτόν και ή μόνη της έπιθυμία πεί ήταν νά τή μιά ζωή έσχωριστή, γυρίζοντας στους χαρούς, στις δειξιότητες και στις διάφορες κοσμικές διασκεδάσεις. Η έπιθυμία της αυτή στην άρχή ήταν άόριστη μέσ' στην ψυχή της και τότε μόνο πήρε όριστική μορφή, όταν βρέθηκε μπροστά της ο Ροβέρτος Ντιάζ.

Α! αυτός είχε γεννηθή πλούσιος, δέν έκανε καμιά άργασία, είχε όλον τόν καιρό στην διάθεσή του. Ο Ντιάζ έπλερταίριζε με μεγάλη έπιμονή την Ροζίτα, την είχε καί πολλές φορές περιόταν με τό αυτοκίνητο του, στην άρχή με άλλες φίλες της και άργότερα μόνοι, οι δύο τους. Και καθώς ήσαν και οι δύο ώρειοι και κομφοί, άποτελούσαν ένα ταίρια-στό ζευγάρι και κινούσαν τόν θαυμασμό παντού όπου έμφανίζότανε.

Ο Ροβέρτος κολακαυμένος για τόν θαυμασμό έκείνου τού κόσμου προς την σύντροφον τών περιπάτων του, σκεφθηκε ότι καλό θά ήταν νά νομιμοποιηθή και νά νομιμοποιηθή ή συντροφιά τους. Άλλάως άγαπούσε την Ροζίτα όσο μπορεί βέβαια ν' αγαπήση ένας κοσμικός κύριος, πάντως όμως περισσότερο άπ' όσο είχε αγαπήσει άλλες γυναίκες στην ζωή του.

Η Ροζίτα ήταν βέβαια πύο τόν αγαπούσε σ' αυτή. Και γιατί όχι; Ήταν νεότερος και πολύ πλουσιότερος άπό τόν Παύλο. Έπί πλέον ήταν ώρειος, κομφοτέρως, εύθυμος και είχε μιά μεγαλοπρέπεια στις κινήσεις του, στο ύψος του, στα λόγια του. Είχαν τις ίδιες κλίσεις, τις ίδιες προτιμήσεις. Γι' αυτό και άπεφάσισε νά χωρήση άπό τόν Παύλο και νά παντρευθή τόν Ντιάζ.

Είχαν όρισει ότι την ήμερα αυτή άκριβός, ή Ροζίτα θά έγκατέλειπε όριστικάς τό σπίτι τού άντρός της, και θά πήγαινε στο μέγαρο τού Ροβέρτου, όπου άπό την προηγούμενη είχε στείλει μιά βαλίτσα, με τό άπολύτως άπαραίτητα πράγματα της. Θά πήγαινε στην Ίταλία.

Μολταύτα η Ροζίτα είχε ακόμα μέσα της άρκετή τιμωότητα και αισθανότανε ότι ή έσσηνική αυτή άναχώρησής της, χωρίς καμιά έξήγησι, χωρίς καμιά δικαιολογία στον άντρα της, ήταν πρά-

ξιας πρόστιχη. Άλλά πάλι ήθελε με κάθε θυσία ν' άποφύγη μιά σσηνή πού θά ήταν δυννηή και για τούς δύο.

Όταν πεί θά γινόταν γνωστή ή άπαγωγή της, τότε μπροστά στο σκάνδαλο, ο Παύλος δέν θά μπορούσε ν' άγνηθή νά της δώση τό διαζύγιο.

Βγήκε λοιπόν έξω άπ' τό γραφείο τού άντρός της, έκλεισε σιγά-σιγά την πόρτα και προχώρησε με βήμα σταθερό. Κατέβηκε στην σκάλα, πέρασε με έλαφρεία την συνείδηση τό κατώφλι και βρέθηκε στον δρόμο.

Δέν θέλησε νά πάρη ταξί. Αισθανόταν μιά παρξάση ταραχή, και ήθελε νά κατευνάση τό νεύρα της πηγαίνοντας στο σπίτι τού καλού της πετή.

Έπειτα όμως άπό πέντε λεπτών δρόμο είχε κιάλας κουρασθή. Κατάλαβε τότε ότι δέν μπορούσε νά προχωρήση έτσι και διευθύνθηκε σ' έναν σταθμό ταξί. Περιπατούσε άφηρημένος, δέν έβλεπε σχεδόν πού πήγαινε. Ο νοός της ήταν στον άντρα της και στο σπίτι πού ήταν.

Σκεφτόταν ότι της χροιάσθησαν βδομάδες όλόκληρες διαταγών και άβυστίας για νά πάρη την έπόρτα αυτή. Και παρ' όλο τού αίσθημα της άπολυτορσσεως πού έννοιωσε θά πλημμυρίζη την ψυχή της την στιγμή έκείνη, αισθανόταν συγχρόνως νά ξεαντλήση τό θάρος της.

Α! Άν ήταν ο Ροβέρτος έκεί μπροστά της την στιγμή έκείνη νά της δώση τό χέρι, νά την σηπήσει στο μπροστό του.

Καθώς ήταν βυθισμένη στους ορμασμούς της δέν είδε ένα μεγάλο αυτοκίνητο πού έρχόταν με μεγάλα ταχύτητα κατεπάνω της, όπως άκουσε τό θυμαμένο σχεδόν τρομαγμένα σάλπισματό του. Όταν ό ήρω τού κλέων έφθασε σ' αϊμά της ήταν πάλι πολύ άργά. Τό δεξιό φτερό τού αυτοκινήτου είχε πέσει όρμητικά έπάνω της και την είχε πετάξει κατά γής, έκεί καταμεσής τού δρόμου!

Τό χτύπημα ήταν τρομερό. Η Ροζίτα νόμιζε πού είχε γίνει λυόμα. Και τότε έγινε και παρξάση. Μέσα άπό τό στόμα της βγήκε μιά κραυγή, ένα όνομα, τ' όνομα τού άντρός της, πού τό πρόφερε με τόννο κεισίας.

- Παύλε!...

Ναι. Στην ύπερτάτη έκείνη στιγμή, μπροστά στον κίνδυνο τού θανάτου δέν ήτύχηε γι' αυτήν τίποτε άλλο παρά ο Παύλος! Ο Παύλος έπερε νά βρούκεται έκεί για νά την βοηθήση και νά της πηδή στην άγκαλιούσε θερμά. Κι' ούτε μιά στιγμή δέν ζωντανέψε μέσα στην ψυχή της ή σίκονα τού Ροβέρτου, τού ώρειου Ροβέρτου, πού την περιέμενε φροσκογουμένως, άρωματιωμένος, με μεταξοθή πιτζάμα, μέσ' στο σπίτι του. Ο Παύλος!... Δέν ήτύχηε γι' αυτήν άλλος άπό τόν Παύλο...

Μερικοί διαβάτες έτρέσαν και την άναστροφή. Τότε η Ροζίτα άρχισε νά αισθάνεται φρικτούς πόνους στο κορμί της, και πάλι μιά κραυγή, ένα όνομα, πάλι τό ίδιο, βγήκε άπό τά χείλη της.

- Παύλε! Παύλε!...

Ένωιωσε πώς την μετέφερε κάποι, της έδωσαν ν' άναυεση αϊθέρα και διάφορα άλλα ύγρα πού δέν μπορούσε νά τά έσχωρήση, έννοιωσε χέρια ζέοντα, περιποιητικά βέβαια, αλλά πάντως έξένα νά τρίβουν τά χέρια της και πάντα πρόφερε τό ίδιο όνομα, τό όνομα τού Παύλου.

Όταν άνοιξε τό μάτι της είχε πώς βρισκόταν μέσα σ' ένα φαρμακείο. Ένας γιατρός ήταν σκυμμένος άπάνω της και έλεγε:

- Μεγαλύτερος εινε ο φόβος παρά τό κακό πού έκαναν τά χτυπήματα. Μερικοί μάλωπες εινε και τίποτε άλλο...

Είλες έπίσης τόν σσηφρ τού αυτοκινήτου πού την είχε άναυε-δογυρίσει νά παρακολουθή με άγωνία την γνομάτευση τού γιατρού και νά δικαιολογήται στους παριστωμένους.

- Σας λέω πως περατούσαν σαν τρελλά ή μέσ' τού δρόμου. Τής εκνοηράτσα τήσην όρα...

Η Ροζίτα τόν καθήσχησε μ' ένα χαμόγελο έπεικείας.

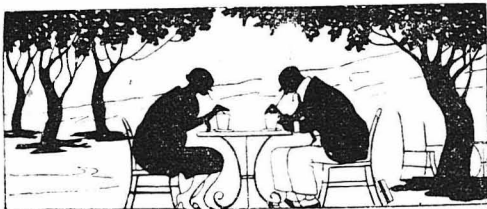
- Ο άνδραςος αυτός λέει άλήθεια, είπα με την άδύνατη φωνή της στους παριστωμένους. Εινε άλήθεια πώς έβράδια άφηρημένη. Άλλως τε όλα αυτά δέν ζχουν καμιά σημασία. Έγώ δέν θέλω καμιά άποξημώση άπό τόν άνθρωπο αυτόν και παρακάτω νά μη τού γίνη μνήμη. Έγώ φταίω. Τό μόνο πού θέλω εινε νά φωνάξετε ένα ταξί για νά με δδηγήση στο σπίτι μου.

Και έδωσε την διεύθυνση τού σπιτιού της, τού σπιτιού τού συζύγου της.

Όταν έφθασε έκεί, πονούσε άκόμη τρομερά άπ' τά χτυπήματα σ'όλο τό κορμί της. Άλλά μόλις πέρασε τό κατώφλι έννοιωσε νά

- Άγκάλιασέ με, αγαπή μου!...

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ

ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

‘Η πραγματικώς ευγενής οικοδέσποινα έχει τους ίδιους τρόπους στην τουαλέττα της και στην αίθουσα που δέχεται και συμπεριφέρεται με την ίδια φιλοφροσύνη και στους υπηρέτες της και στους Ισοτίμους αυτής.

(‘Ελισάβετ Βασίλισσα της Ρουμανίας)

‘Αν ο άνδρας είναι το ωραιότερο άνθος της φύσεως, η γυναίκα είναι η ειρώδα αυτού.

(Κα Στάελ)

‘Η γυναίκες αφιερώνουν το ξαρ αυτών στον έρωτα και τον χειμώνα τον στην ελπίδα. ‘Αμα οι άνδρες τις εγκαταλείψουν, παραδίδονται στον Θεό’ ο Θεός είναι ο τελευταίος τους φίλος, στον οποίο μένουν μέχρι τάφου πιστές.

(‘Αλφρέδος Μυσσέ)

‘Ο έρωσ της γυναίκος αυξάνει διά των θυσιαών, τις όποιες κάμνει στον φίλον της. Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιο και με τους άνδρας. ‘Η ήθονη τους κουράζει και ή εξακολούθησις της σύυυγίας τους κάνει ν’ άνοιούν. ‘Η επιθυμία τους φλογίζει και ή άπόλαυσις όμως τους ψυχραίνει.

(Κάρλος δι Κόν)

‘Όταν ο γιατρός και ο ιερεύς εγκαταλείπουν τον έτοιμοθάνατο, ποιος μένει κοντά του; ‘Η γυναίκα! Μόνον ή γυναίκα δέν εγκαταλείπει τον άπονήσκοντα και όταν άκόμη τον εγκαταλείπει κάθε ήλις.

‘Η γυναίκες έχουν τό προτέρημα νά έννοούν τις φιλοφρονησεις σ’ όλες τις γλώσσες του κόσμου.

‘Η ψυχή της παρθένου είναι σαν τό μισάνοιχτο ρόδο. ‘Αν άποπάση κανείς άπό αυτό κ’ ένα φύλλο, πέφτουν κ’ όλα τά άλλα!...

‘Η άπαιτητικώς άσχημης πού θέλουν ν’ άρέσουν με κάθε τρόπο, μοιάζουν με τους ζητιάνους πού ζητούν έλεημοσύνη πιάνοντάς σας άπ’ τό σακκάκι...

‘Όσο κ’ άν είναι κανείς ασήθηρος στον έρωτα, συγχωρεί μολατάτα περισσότερα σφάλματα στη φίλη του παρά στον καλύτερό του φίλο...

Τό μόνο μυστικό τό όποιον φυλάει ή γυναίκες είναι ή ηλικία τους!

της επανέρχονται όλες ή δυνάμεις της και νά πλημμυρίζη την ψυχή της ένα άπέραντο αίσθημα χαράς, τό αίσθημα έκκεινο πού μάς κυριεύει όταν γλυτώνουμε άπό έναν μεγάλο κίνδυνο. Και ο μεγάλος κίνδυνος γιά την Ροζίτα δέν ήταν ή ρόδες του αυτοκινητού. ‘Ηταν ο πειρασμός πού την είχε κυριεύσει νά εγκαταλείψη τον άντρα της, τον μόνον άντρα πού αγαπούσε και πού ποτέ της δέν θά μπορούσε νά πάλη ν’ αγαπά. ‘Επραξε νά βρεθθί μπροστά στον θάνατο γιά νά τό έννοήση αυτό, γιά ν’ αναβλύση ή αλήθεια μέσα άπ’ τό ύποσυνείδητό της, και νά σταματήσει εγκαίρως στον κατήφορο.

‘Όταν μπήκε μέσα στο έργαστήριο του Παύλου, τον είδε νά είναι πάντα σκυμμένος έπάνω στο σχεδιάγραμά του. Μόλις άκουσε τό άνοιγμα της πόρτας έκείνος ρώτησε χωρίς νά γερήσει τό κεφάλι του, όπως πάντα :

— Σ’ είσαι, αγάπη μου ;
— Η Ροζίτα στοιχίζηκε στον τοίχο.
— Ναι, έγω είμαι, του άποκριθήκε χαμηλόφωνα. ‘Αλλά ξεέρες ; λίγο έλειψν νά με χάσης γιά πάντα !
Τότε έκείνος γύρισε άπότομα, σημάθηκε άμέσως, μ’ ένα πήδημα βρέθηκε δίπλα της, κατακίτρινος, κί’ άρχισε νά την ρωτάει με άγάπνη τί της συνέβη.

‘Εξηγητήμένη ή Ροζίτα του άποκριθήκε :
— ‘Ο ! Έύτυχός δέν έπαθα τίποτα. ‘Ενα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. ‘Αλλά αυτό θά με μάθη νά είμαι φρονιμώτερη στο μέλλον. ‘Αγκάλιασε με, αγάπισσα μου !...
Και μολοιπόθυμη, έγειρε στην πιστή άγκαλιά του συζύγου της γεμάτη ευδαιμονία...

J. Bruno Ruby

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΜΑΣ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο Παπάς και ο Χότζας

‘Ενας παπάς και ένας χότζας φιλονεικούσαν κάποτε περι του ποιά άπό τις δυό θρησκείες— ή δικη μας ή ή μουσουλμανική— έχει τους περισσότερους άγιους. ‘Ο καθένας τους υπεστήριζε φυσικά τη δική του θρησκεία.

‘Επειδή όμως με τις κουβέντες δέν κατέληγαν σέ κανένα συμπέρασμα, συμφώνησαν στο τέλος νά τους μετρήσουν έναν-έναν, αλλά με τον όρο ότι δους άγιους της θρησκείας του μετράει ο κάθε ένας τους τόνος τριχες νά βγάη άπό τά γενέια του άλλου.

— Έχουμε την γιορτή του Μωάμεθ, είπε ο χότζας και τράβηξε μία τριχά άπό τά γενέια του παπά.

— Έχουμε τη γιορτή του ‘Αγίου Γεωργίου, είπεν ο παπάς και ξερίζωσε μία τριχά άπό τον χότζα.

— Τους δυό άγγέλους του Μωάμεθ, είπεν ο χότζας και τράβηξε δυό τριχες παπά άπό τά γενέια του παπά.

— Τους τρεις ‘Ιεράρχας, είπεν ο παπάς και έβγαλε τρεις τριχες του χότζα.

— Έχουμε τους άγιους του Ραμαζανίου, φώναξε ο χότζας και έβγαλε μία τουφι άπό τά γενέια του παπά.

— Κ’ έμεις έχουμε τους ‘Αγίους Πάπας, φώναξε στον τέλος κί’ ο παπάς και αρπάζοντας με τά δυό του χέρια δυνατά, του χότζα τη μεγάλη γενειάδα, την ξερίζωσε ολόκληρη !...

Στό αυτί του γαϊδάρου

‘Ενας Κεφαλλονίτης συνάντησε μία μέρα στον δρόμο του έναν έχθρό του χωρικό πού πήγαινε με τον γαϊδάρο του φορτωμένο γυαλικά. ‘Αφού τον χαιρέτησε παρεκάλεσε τό χωρικό νά τον αφήσει νά του πη κάτι στο αυτί του γαϊδάρου του.

‘Ο χωρικός του τό επέτρεψε και ο Κεφαλλονίτης, καθώς έσκαψε γιά νά μιλήση δήθεν στο ζώο του έραξε μέσα στο αυτί τό σιγάρο του πού ήταν αναμμένο.

‘Ο γαϊδάρος άπό τον πόνο άρχισε νά πηδά τόσο, πού δέν άφησε τίποτα άσπαστο, άπό τά γυαλικά πού ήταν φορτωμένος.

‘Ο χωρικός κατήγγειλε τότε τον Κεφαλλονίτη στα δικαστήρια. Σάν ήθε ή ήμέρα της δίχης, έκλήθηκε ο Κεφαλλονίτης νά απολογηθθί.

— Σιός δικαστά μου, είπε, έγω είπα του γαϊδάρου ότι θά παντρευθί ο άφεντικός του και αυτός άπό την χαρά του άθε να πηδά !... Τι φταίω έγω τώρα, άν έσπασε τά γυαλικά...

Κί’ άθε άθηκε ο κατηγορούμενος !...

‘Η σημαδούρα του Παπά

‘Ενας Παπάς δέν ήξερε νά διαβάζη καλά και γι’ αυτό δέν μπορούσε νά βρη τό Ευαγγέλιο, πού έπρεπε νά πη κάθε Κυριακή.

Γιά τούτο, κάθε Σάββατο βράδυ πήγαινε στον δάσκαλο του χωριού, πού ήταν και ψάλτης και τον έβραζε και του σημάδωνε τό Ευαγγέλιο πού θά έλεγε την Κυριακή. Γιά σημάδι έβραζε ένα συκόφυλλο.

‘Ο κλητρίανόφτης καθώς έξεσκόνιζε ένα Σάββατο τό Ευαγγέλιο είδε τό συκόφυλλο, και χωρίς νά ξέρη τη μεγάλη άποστολή πού είχε γιά τον Παπά και γιά την λειτουργία, τό έπέταξε.

Την Κυριακή πήρε ο Παπάς τό Ευαγγέλιο και νομίζοντας πως ήταν μέσα τό συκόφυλλο, άρχισε :

— Πρόσχομεν... Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Ἰησοῦς... και ξεεφύλιζε τό Ευαγγέλιο γιά νά βρη τό φύλλο πού ήταν σημάδι.

... Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς... ξανάπε ο Παπάς. Μά τίποτα, τό συκόφυλλο δέν βρισκόταν πουθενά.

... Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἶπαμεν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς... ξανάπε γιά τρίτη φορά.

— Μά τί είπεν ἐπί τέλους, Παπά μου, ρώτησεν ένας χωρικός χάνοντας την ύπομονη του.

— Νά, άπανταί άγανακτισμένος ο Παπάς, νά πάρη ο διάολος τό κεφάλι έκείνου πού έβγαλε τη σημαδούρα !... αυτό είπεν ο ‘Ιησοῦς !...

‘Ο Συλλέκτης